

Odično sam. Lažem - bolesno sam (ali moram, moram, moram ozdraviti do petka/subote zbog Bostona!). Božić je prošel k'o i Thanksgiving; u brdu hrane, odmaranja, američkog nogometa i nepoznatih članova "uže" obitelji moje surogat porodice, samo ovaj put i u hrpi darova. Amerikanci definitivno ne štede za Božić (k'o bi rek'o) pa sam tak', između ostalog, dobila "gift card" za Starbucks i kino, a moja surogat braća skije, snowboard, hokejske palice, Nikončić,... 2012. planiramo dočekati na Cape Codu, a nakon toga se već 3.1. vraćamo u školu.

Proteklih dva mjeseca prošlo je u hipu, a obilježile su ih snježna oluja za Halloween, nakon koje je 90% savezne države ostalo bar na 5 dana bez struje (i zbog koje sam u tih istih pet dana naučila više kartaških igri nego u 16 godina), kontroverzno ukidanje pravila o obaveznom nošenju sakoa za cure (dečki, naravno, i dalje bez iznimke moraju svakodnevno nositi kravate i odijela), anonimna donacija školi u iznosu od preko milijun dolara, nastup australskog jazz benda te nastupi zborova iz Yalea i Harvarda.

Škola je super! Najviše uživam u predmetu za koji sam mislila da mi bude najdosadniji - američka povijest. Znam da zvuči čudno, ali zapravo zaista uživam u svakom predavanju, u svakom eseju od po tisuću riječi koje pišemo svakih tjedan-dva (i da, nakon početnog B-, dogurala sam do A-!), u svakoj debati (Andrew Jackson - negativac ili ne?, Ustav SAD-a - poticao ili ograničavao demokraciju?, bacanje atomske bombe - opravdan ili neopravdan čin?). Matematika (čudno, ali istinito :p) je daleko najteži predmet. Na tom satu nas ima možda 3-4 bijelaca - ostatak su svi Azijati. Književnost je zanimljiva (dok ne obrađujemo poeziju), španjolski relativno lagan, a anatomija i fiziologija, koliko god zbunjujuće i teške ako se ne radi redovito (redovito = svaki dan po najmanje sat i pol), jako zanimljive!

Sa završetkom jesenskog trimestra, završilo je i moje sudjelovanje u dramskoj.

Rezultat?<http://www.flickr.com/photos/westminsterschool/sets/72157628289698673/> + izuzetno dobre kritike od strane ravnatelja, profesora i učenika ("Lots of wonderful cameos, great leads, and an entertaining and interesting stage", "This kind of show doesn't happen in high schools often", itd.)

Zima? Plivanje, definitivno najteži sport u kojem sam se dosad okušala. Svaki dan treniram po dva i pol sata, a, osim fizičke, traži se i mentalna izdržljivost. I da - isplati se. Nema boljeg osjećaja od tuširanja nakon treninga i misli "I MADE IT!". Svaki put dok mi dođe da odustanem (a s tim se svatko iz ekipe bori na svakom treningu), samo se sjetim natpisa kojeg je Noah imal na leđima prvi trening - "Pain is weakness leaving the body".

Osim plivanja, preko zime volontiram kao vodič po 80-tak hektara velikom školskom kampusu. Naime, svakodnevno nam dolaze obitelji iz Amerike i svijeta koje razmišljaju o prijavi djeteta za Westminster. Nedavno sam saznala činjenicu, i ostala prilično šokirana istom, da je svake godine preko 2000 prijava u školu primljeno malo više od 100 učenika.

Još jednom, koliko god klišejasto zvučalo - osjećam se k'o da sam ovdje 5 dana, a ne 5 mjeseci (kol'ko bude 17.1.) i k'o da je preda mnom punih 10, a ne tek malo više od 5 mjeseca.

Do idućeg tipkanja - "Time flies. It's up to you to be the navigator."

Jelena